

НІКА

Верасень, 2017

Газета студэнтаў гістарычнага факультэта

СТУДЖЫЦЁ

Верасень выдаўся надзвычай халодным, але душу нашых студэнтаў-гісторыкаў і музэязнаўцаў 2 курса грэюць прыемныя ўспаміны, звязаныя з летняй практыкай.

стр. 4-5

ГАСЦЁЎНЯ

“Будзьце цікаўнымі, спрабуйце новае і не бойцеся пераменаў”

стр. 2-3

СУДЖЫЦЁ

Чешскіе дзрузьы снова в БГУ

стр. 11

З-ЗА МЯЖЫ

Не толькі вучыцца, але і свет паглядзець

стр. 10

«Будзьце цікаўнымі, спрабуйце рознае і не бойцеся пераменаў»

У першым восеньскім нумары "Нікі" на нашы пытанні адказала выкладчыца, адна з тых, хто сустракае студэнтаў-першакурснікаў гісторыкаў і музеязнаўцаў. Яна прадстаўляе кафедру этналогіі, музейялогіі і гісторыі мастацтваў, Ірына Станіславаўна Махоўская, дацэнт, кандыдат гістарычных навук.

- Добры дзень, паважаная Ірына Станіславаўна! Інтэрв'ю хацелася б пачаць не з тых самых актуальных для ўсіх студэнтаў пытанняў аб здачы экзаменаў / заліках, а з таго, як менавіта Вы прыйшлі да таго, што паступілі на гістфак?

- Добры дзень! Для мяне гэта было лёгкае і лагічнае рашэнне. Усе гады школьнага навучання мяне цікавіла гісторыя, і гэта не ў апошнюю чаргу заслуга майго вельмі таленавітага настаўніка гісторыі, Сяргея Валер'евіча Зелянеева. Яго ўрокі былі неверагодна цікавыя, да таго ж, мае школьныя гады супалі з Перабудовай, гэта быў час, калі адкрываліся новыя крыніцы, архівы, гістарычная тэматыка прысутнічала скрозь: у газетах, часопісах, телеперадачах. Гэта быў час, калі хутчэй не зацікавіцца гісторыяй было цяжка.

- Як прайшоў для Вас самы прыгожы, як кажуць некаторыя, час у жыцці?

- Школа і ўніверсітэт – гэта час, калі чалавек знаходзіць самых сапраўдных сяброў, тых, што на ўсё жыццё, час, калі нараджаюцца самыя шчырыя адносіны. Мне ў гэтым сэнсе вельмі пашанцавала. Амаль уся наша цяперашняя

кампанія калісьці жыла ў першым інтэрнаце на Свядлова, які быў зусім не падобны на цяперашні. Тады была калідорная сістэма, з дзвюма кухнямі і дзвюма прыбіральнямі на паверх. І, напэўна, гэта былі не самыя камфортныя бытавыя ўмовы, але неяк тады на гэта зусім не звярталі ўвагі за іншым, відавочна, больш важным і цікавым. Студэнты разам святкавалі, спявалі песні пад гітару, на першым паверсе каля вахты ладзілі дыскатэкі, у чэрвені пасля экзаменаў ездзілі купацца на Мінскае мора, ездзілі ў будатрад у Крым збіраць вінаград. Гэта было сапраўды вельмі весела. Ну, і мы дагэтуль сябруем, ужо 27 год, ужо даўно перакуміліся і перажаніліся, маё студэнцкае каханне перарасло ў сямейнае жыццё, мы з мужам з трэцяга курса разам. Я лічу, гэта – шчасце.

- Якая самая стрэсавая сітуацыя чакала Вас у гады навучання?

- Стрэсавы быў, хіба, самы пачатак, калі было такое адчуванне разгубленасці: бацькі, сябры далёка, а тут усё нейкае чужое і працуе па іншых правілах. Гэта быў перыяд прывыкання, ён хутка мінуў.

- Раскажыце, калі ласка, чаму Вы абралі менавіта гэтую спецыяльнасць?

- Далёкія падарожжы, невядомыя культуры, экзатычныя народы і іх звычаі – гэта заўсёды прываблівала, таму выбар этналогіі ў якасці спецыялізацыі быў лёгкім.

- Напэўна, 1995 год быў адным са знакавых гадоў у Вашым жыцці, гэты год, калі Вы

скончылі гістарычны факультэт. І вось пытанне, якое паўстае перад многімі, хто заканчвае ўніверсітэт: што рабіць далей?

- Так, гэта быў год выбару, які ў многім прадвызначыў далейшае жыццё. Мне падабалася займацца даследчай дзейнасцю, падабалася выкладчыцкая праца (на той момант я ўжо працавала ў школе і мела пра яе некаторае ўяўленне). Мой навуковы кіраўнік вельмі падтрымаў маю ідэю пайсці ў аспірантуру. Складанасць выбару была ў тым, што на момант паступлення ў аспірантуру я была на пятым месяцы цяжарнасці. У больш сталым узросце на такую авантуру я б не рашылася. Ну і, у рэшце рэшт, сапраўды змагла, абаранілася за пару дзён да сканчэння тэрміна аспірантуры, і дачцэ на той момант было ўжо 4 гады. Але паўтарыць, напэўна, не параіла б!

- Як фармавалася кола Ваших навуковых інтарэсаў? Над якімі навуковымі пытаннямі вы працуеце зараз?

- У студэнцтве гэта была традыцыйная абрадавая культура беларусаў, кандыдацкую я абараняла таксама ў гэтай вобласці. Потым былі розныя надзвычай цікавыя мне праекты на сутыку антрапалогіі і вуснай гісторыі, вуснай гісторыі і мікрагісторыі. З апошніх, над якімі я цяпер працую – гэта праекты па вывучэнню адаптыўных практык у эпохі моцных сацыяльных узрушэнняў. Адзін з іх звязаны з Перабудовай і феноменам 1990-х, другі датычыцца вывучэнню памяці пра Другую Сусветную вайну і пасляваенную адаптацыю.

- Прабачце, але не задаць наступныя пытанні, ну проста немагчыма, гэтая тэма вельмі хвалюе нашых першакурснікаў. Як здаць у Вас залік і экзамен?

- Здаць этналогію даволі проста. Трэба мець базавы запас фактычных ведаў, якія дазваляць аргументавана аналізаваць факты. Як гэта рабіць, студэнты вучацца на семінарскіх занятках, але аўдыторныя заняткі – гэта форма, якая зместам напэўняецца самастойнымі студэнцкімі намаганнямі. Мы можам навучыць толькі як вучыцца, скарыстацца гэтым уменнем ці не – гэта заўсёды выбар студэнта. Інакш вышэйшая школа не працуе.

- Навука, выкладанне - гэта ўсё, вядома, цудоўна. Але якія ў Вас інтарэсы акрамя працы?

- О, у свеце шмат захапляльных рэчаў! Найперш, падарожжы. У нас такая вандроўная сям'я, мы кожную магчымасць выкарыстоўваем для падарожжаў. На шчасце навуковая дзейнасць абавязкова прадугледжвае ўдзел у канферэнцыях, навуковых семінарах, а ў выпадку заняткаў этналогіяй – яшчэ і экспедыцыі. Гэта ўсё дазваляе наведваць новыя цікавыя мясціны. Яшчэ я вельмі люблю ездзіць на машыне, ніколі

не стамляюся ад гэтага. Люблю музыку. Самую розную. Люблю беларускі рок: Вольскага, Варашкевіча. Расейскамоўны рок таксама люблю. Тут найперш – БГ і Земфіра. Люблю джаз. Ну, і этнічную музыку, як жа без яе!

- А што любіце чытаць і глядзець?

- Люблю лацінаамерыканскую літаратуру: Х. Борхес, Г. Маркес – гэта тыя, каго можна перачытваць бясконца. А ўвогуле падабаецца самае рознае, з апошняга, што ўразіла – Джонатан Сафран Фоер. На жаль, зусім не стае часу на мастацкую літаратуру, то я прызвычалася слухаць аўдыякніжкі, едучы ў машыне. Вось і кіно рэдка гляджу, хоць таксама вельмі люблю. З любімых, хто першы прыйшоў у галаву: Кім Кі Дук.

- Ірына Станіславаўна, калі ласка, дайце параду, як знайсці справу жыцця?

- Тут не можа быць ніякага адзінага рэцэпта і ніякай стратэгіі, якая дакладна спрацуе. Цяжка вырашыць, кім ты хочаш быць: ці гісторыкам, ці бухгалтарам, ці яшчэ кім, калі табе 17. Пра ўсё гэта ў цябе досыць тэарэтычных ўяўленняў. Будзьце цікаўнымі, спрабуйце рознае і не бойцеся пераменаў. Сваё заўсёды знойдзецца рана ці позна.

Есько Яўгенія

Фота: Кацярына Самусева; асабісты архіў Махоўскай І.С.

Як я правёў лета

Верасень выдаўся надзвычай халодным, але душу нашых студэнтаў-гісторыкаў і музейзнаўцаў 2 курса грэюць прыемныя ўспаміны, звязаныя з летняй практыкай. Частка была на археалогіі, частка – на этналогіі. Усе вярнуліся з добрымі ўражаннямі і з усмешкай на твары ўспамінаюць тры тыдні, якія яны правялі ў асяроддзі сваіх аднакурснікаў, знайшлі новых сяброў і, безумоўна, набылі новы вопыт! Мы пацікавіліся ў студэнтаў аб іх уражаннях, цікавых гісторыях з практыкі і казусах!

Ігар Гайдук:

Я быў на этналогіі. Мы збіралі матэрыял у Лунінецкім раёне. Самы незабыўны дзень быў, калі мы знайшлі дом, пабудаваны да рэвалюцыі. І ў гэтым доме ўжо ніхто не жыў больш за 20 гадоў. І ўсё засталася з тых часоў: ручнікі, старыя фатаздымкі, мэбля... Як быццам час тут застыў і ты трапіў у кавалачак гісторыі, у пачатак ХХ стагоддзя. Ух, той дзень быў насычаным! Вельмі шмат матэрыялаў і экспанатаў! Пасля заканчэння практыкі, праз два тыдні я вярнуўся туды, на Палессе. Проста палюбіў гэты побыт, гэтых гасцінных людзей, гэтую гаворку. Цяпер тэма маёй курсавой працы прадвызначаная!

Іван Румчык:

Уражанні ад практыкі самыя лепшыя. Я нават не думаў, што будзе так крута! Пражыўшы 3 тыдні ў лесе без гарачай вады і многіх іншых выгод цывілізацыі пачынаеш па-іншаму глядзець на свет, даведваешся шмат цікавых рэчаў, у тым ліку і пра самога сябе. Мяняецца тваё стаўленне да шматлікага. Асабліва ярка гэта праяўляецца, калі ты, нарэшце, вяртаешся з палаткі ў кватэру. Акрамя таго, у практыкі была свая рамантыка. Гэта сасіскі, сала і хлеб, абсмажаныя на агні. Гэта гітара пад начное вогнішча, якое, здаецца, дасягае неба. Канешне, былі і казусныя сітуацыі: мяне прызначылі дзяжурным ў самы апошні дзень. А гэты дзень быў якраз пасля прысвячэння ў археалагі, усю ноч мы гулялі. Ну і мне трэба было прачнуцца своечасова. Я завёў будзільнік і лёг, у надзеі на тое, што ён мяне абудзіць. Надзеі апраўдаліся, але вельмі нечакана. Справа ў тым, што мой будзільнік разбудзіў палову лагера. Але не мяне.

Ганна Бокша:

Этнаграфічная практыка была запамінальнай. Было вельмі весела і цікава! Мы шмат чаму навучыліся, а галоўнае тое, што мы навучыліся працаваць у камандзе. Сярод

самых яркіх момантаў я адзначу дзень нараджэння аднагрупніцы. Мы закідалі яе мноствам шарыкаў, зрабілі торцік і ўсе разам яе павіншавалі пад песню Лепса! Нечаканы сюрпрыз ад журналісткі-гісторыка з Лунінца вельмі парадаваў. Яна прыехала да нас на фінальную справаздачу і пачаставала смачным лунінецкім караваем. Было вельмі прыемна, што нас так міла праводзілі з гэтага выдатнага горада!

Дзмітрый Ганапольскі:

Запомнілася шмат чаго! Калі мы пайшлі секчы яловыя галінкі, прапала сякера. За яго знаходку абяцалі выхадны, але за 3 тыдні яе так і не знайшлі. Хадзілі чуткі, што ў лясах блукае мядзведзь, але акрамя як у сцэнцы на прысвячэнні ён так нікога і не сцягнуў. Цікавых знаходак хапала: Верамейчык знайшоў наканечнік стралы, Паршанкоў - курыльную трубку, ну а я толькі крышку ад пладова-ягаднага і бялізнавую прышчэпку. У рэшце рэшт, з практыкі большасці з нас з'язджаць не хацелася. Многія думаюць над тым, каб у наступным годзе зноў паехаць, але ўжо ў якасці валанцёраў.

Дзяніс Жук:

Уражанні ад практыкі былі ўсё ж такі дваякія. Пасля прыезду ў лагер першае жаданне было хутчэй раскласці палатку і легчы спаць, але лёгкі дожджык і любімыя кіраўнікі, канешне ж, не далі памарыць і хвіліны: пачаўся разбор лагера, шмат пастаўленых рабочых палатак, разгрузка машыны і іншыя прывабнасці жыцця археолога... Адна з самых цікавых штук на практыцы была тушонка: тушонка раніцай, тушонка днём, з тушонкай весела жывём! На самой справе з такім «разнастайным» рацыёнам харчавання звыкаешся маментальна, бо пасля працы па дарозе ў лагер ты гатовы з'есці нават вясковага ката, што сыты бегае ў цябе пад нагамі. Людзі, вядома ж, былі розныя: нехта вельмі яркі, хтосьці ціхі і спакойны. Адна з цікавых асаблівасцей археапрактыкі – гэта тое, што менавіта ў гэты перыяд раскрываецца сапраўдная сутнасць кожнага твайго таварыша, кожны чалавек паказвае, хто ён ёсць насамрэч. Былі невялікія эмацыйныя ўсплескі, вядома, былі сваркі і іншае, але тым не менш, усё гэта гасне перад велізарнай колькасцю незабыўных уражанняў і добрых эмоцый! На практыцы вы спакойна можаце знайсці чалавека, з якім цалкам звяжаце бліжэйшы год выдатных адносін, а можа быць і ўсё жыццё. У любым выпадку, якое б надвор'е не было, якая б цяжкая праца не чакала цябе а 6:30 кожную раніцу, гэта несумненна тое месца, дзе многія з нас пакінулі шмат эмоцый, спалілі цэлы гардэроб рэчаў, з'елі кілаграмы тушонкі, вырылі тону зямлі, перамылі гару керамікі і костак, але тым не менш заўсёды будзем рады вярнуцца зноў і зноў!

Юлія Прастакова:

Насамрэч, я вельмі прыемна здзіўленая: практыка мне вельмі спадабалася, хоць я спачатку не вельмі паставілася да думкі пра тое, што трэба будзе жыць у лесе 3 тыдні ў палатках. Але пад канец практыкі з'язджаць

зусім не хацелася, і цяпер я вельмі хачу паехаць у наступным годзе ў якасці валанцёра разам з Палінай Сяргееўнай. Вясёлых момантаў было звышдастаткова. Адзін з такіх выпадкаў быў звязаны з Максімам Верамейчыкам. У яго была крутая, драўляная лыжка, якую яму прывезлі аднекуль з далёк. І ў адзін цудоўны дзень дзяжурныя, пакуль мылі посуд ўпусцілі яе і яна паплыла... Потым ўсю практыку жартавалі пра тое, што лыжка сплыла на Поўнач, магчыма нават у Прыбалтыку і падарожнічае больш, чым мы!

Павел Паршын:

Этнаграфічная практыка адным словам – гэта круцяк! Калі першакурснікі спытаюць: «Куды лепш паехаць?», – адкажу, што на этналагічную практыку. Чаму мне яна так спадабалася? Ну, адразу варта сказаць, што ўсе, хто паехаў на практыку – мае сябры, і большасць з іх вельмі блізкія. Весела праводзіць час са сваімі таварышамі – дзесьці пакпіць адзін з аднаго, у працы падстрахуем адзін аднаго. Другое – гэта кіраўнікі. Гэта проста боскія людзі! Пад кіраўніцтвам прафесіяналаў і працаваць прасцей. Напэўна, гэтай прастатой, лёгкасцю і захапляльнасцю запомнілася практыка. І як кожнаму даследчыку, падабалася адкрываць нешта новае, знаходзіць этналагічны матэрыял. Менавіта жаданне чагосьці дасягнуць, нешта даведацца выклікала наперад. Натуральна, што засталіся нейкія і смешныя выпадкі – як мы з сябрамі бегалі ў краму пад дажджом, а потым 3 дні сушылі рэчы, «праводзілі» ўпалае марозіва, уцякалі ад насякомых у лесе, у самай прыязнай вёсцы 2 гадзіны не маглі знайсці інфарманта і многае іншае. Накшталт дробязі, але менавіта з іх і складаецца ўспамін аб практыцы.

Антон Сугак:

Пра практыку можна казаць вельмі доўга, але заўсёды гэта будзе размова з усмешкай. Спачатку табе здаецца, што ўсё невыносна жахліва, але потым ты пачынаеш лавіць дзікі кайф ад усяго таго, што адбываецца. На практыцы прыходзіць разуменне таго, што ты вучыў цэлы год па археалогіі. Там ты пачынаеш размаўляць з тымі, з кім на факультэце не меў зносін. І адразу відаць, хто ёсць хто. Гэты 21 дзень падарыў велізарную колькасць новых сяброў. Было вельмі шмат вясёлых гісторый, але пра іх няма сэнсу распавядаць – атрымаецца вельмі суха і не цікава, каб зразумець іх, трэба было гэта пражыць.

3 поўнай версіі можна будзе азнаёміцца ў нашай суполке "УКантакце".

Кучук Вераніка

Скрозь церні да зорак

А мы працягваем рубрыку «студэнт нумара», бо ў нас на факультэце бязмежная колькасць навучэнцаў, якія могуць уражваць, натхняць і быць прыкладам. У гэтым выпуску з намі Свянцецкая Таццяна, студэнтка 3 курса 2 групы. Адважная дзяўчына, якая здзівіць многіх студэнтаў сваёй упартасцю, імкненнем да ведаў, радыкальнымі рашэннямі, якія могуць у адзін момант змяніць жыццё.

- Таня, чаму чатыры гады таму ты зрабіла выбар на карысць гістарычнага факультэта?

- Ды мне і самой цікава. Вось спрабую цяпер успомніць хоць бы, калі гэтая думка прыйшла ў галаву, і штосьці не атрымліваецца. Шчыра кажучы, я ніколі не хацела быць гісторыкам, а ўжо тым больш перспектыва выкладання ў школе мяне дакладна не вабіла. Усё свядомае жыццё я марыла стаць актрысай. Звычайна дзеткі пакідаюць свае «я буду касманаўтам» у класе сёмым-восьмым, але мяне прага славы, прызнання і атрыманне Оскара ўсё ніяк не пакідалі. І да таго моманту, калі школьнікі актыўна бегалі да рэпетытараў і трансфармаваліся ў абітурыентаў, я ўсё яшчэ перад люстэркам прагаварвала хуткамоўкі з набітым арэхамі ротам. Аднак, у адзін цудоўны дзень сямейны савет пастанавіў – нікага тэатральнага. Вось тут і пачаліся сапраўдныя амерыканскія горкі! За паўгады кім я толькі не збіралася стаць: перакладчыкам, псіхалагам, эканамістам. Як мяне падчас гэтага віру занесла на наш факультэт не ўяўляю!

- Ты правучылася год на дакументазнаўстве, а пасля гэтага перапаступіла на гісторыю. Ці не страшна было страціць адзін год і як ты адважылася на такое рашэнне?

- Я рамантык, ды да таго ж нерацыянальны і імпульсіўны. Гэтае пытанне мне задаюць дастаткова часта, але ж справа ўсё ў тым, што нічога я не згубіла! Хіба вучыцца чамусьці год – гэта ўпусціць? Ну хто яшчэ, акрамя дакументазнаўцаў, можа пахваліцца ўменнем сляпога набору тэксту? Або, прыйшоўшы ў якую-небудзь кампанію ці ўстанову, ганарліва адмаўляецца ад ўзору для чарговай заявы? Ды і які першакурснік спрабуе знайсці рацыянальнае зерне ў студэнцкай гісторыі: большую частку першага курса – гэта жыццё аднымі эмоцыямі.

Потым – вясёлкавы туман, што лунае вакол першакурснікаў, стаў расейвацца, адкрываючы від на заўтра. Вось тады я зразумела, што крыху памылілася. Як бы гэта пафасна не гучала, але для прафесіі трэба нарадзіцца. У тым ліку і для дакументазнаўца трэба валодаць пэўным наборам рысаў характару, каб адчуваць сябе на сваім месцы. Крызіс тыповага дакументазнаўца пачаўся на практыцы першага курса. Вырашаць пытанні памяркоўна і сістэмна – гэта не мой канёк. Я вырашыла рубануць з пляча, – паступіць яшчэ раз. Былі супраць абсалютна ўсе: бацькі, сябры, карты таро і кававая гушча. Але ўсё скончылася так, як скончылася, каб пачацца так, як пачалося.

- У мінулым годзе ты была ў Чэхіі, гэтым летам у Італіі. Раскажы, калі ласка, аб кожнай з гэтых краін, што спадабалася/неспадабалася, здзівіла, адкрыла для сябе новага. Адрозніваюцца ці сістэмы адукацыі ў Чэхіі і ў нас?

- Так, я была ў Чэхіі і Італіі. Аб Чэхіі я ўжо пісала, нават двойчы, а аб Італіі абяцаю

напісаць у будучыні. Пакуль толькі велізарная падзяка Яўгену Аляксандравічу Красуліну і Везувіянскаму інстытуту археалогіі і гуманітарных даследаванняў за лепшае лета, якое калі-небудзь у мяне было!

– *На дадзены момант ты ў Рызе. Што падштурхнула цябе падаць дакументы на праграму студэнцкага абмену ERASMUS +?*

– Інфармацыю аб праграме студэнцкага абмену я ўбачыла на сайце факультэта, аднак адразу проста прыняла факт да ведама, не вельмі разлічваючы на свае сілы. Рухаючай сілай стала вера ў мяне іншых людзей. Спачатку – Марына Аляксееўна Шабасава. Шчыра кажучы, менавіта пасля яе лекцый на першым курсе дакументазнаўства я канчаткова вырашылася на дубль два. І цяпер яна зноў стала тым чалавекам, які перанакіраваў маю энергію і жаданне вучыцца ў незвычайнае рэчышча. Яшчэ ўдзячная за падтрымку Андрэю Аркадзевічу Прохараву. Можна, гэта залішне сентыментальна з майго боку, але падтрымка людзей, якія для мяне з’яўляюцца аўтарытэтам, падвойвае і сілы, і веру ў поспех!

– *Ці не страшна было пакінуць на цэлых паўгады сям’ю, родных, блізкіх сяброў?*

– Страшна? Не, страшна не было, было нязвыкла ва ўсіх адценнях сэнсу гэтага слова. Уліваешся ў новую прастору – і як быццам у бязважкасці: і быццам лёгка, а абаперціся не было на што. З часам сітуацыя змяняецца: з’яўляюцца новыя знаёмствы, дзень запаўняецца заняткамі – усё набывае стройную логіку і становіцца такім звыклым, як быццам так было заўсёды. У новым асяроддзі адчуваю сябе, як у старым. Людзі вакол вельмі лёгкія да зносін. Кожныя выходныя інтэрнацыянальнымі кампаніямі ладзім невялікія падарожжы або святы, адзначаем дні нараджэння, ходзім у кіно. Упадабаная тэма для размоў – нацыянальныя стэрэатыпы адзін пра аднаго, руйнуем іх кожны дзень.

– *Таня, раскажы, калі ласка, пра вучобу ў Рызе і сваіх першых уражаннях.*

– Тут я лічуся студэнтам гуманітарнага факультэта, хоць па большай частцы наведваю лекцыі сацыялагічнага. Хаджу на курсы «Мадэлі дэмакратыі», «Аналіз міжнароднай палітыкі», «Амерыканская знешняя палітыка». Расклад фарміруецца кожным студэнтам індывідуальна ў залежнасці ад асабістых акадэмічных інтарэсаў, і гэта плюс не толькі для студэнта. Толькі ўявіце: семінар па «Аналізу міжнароднай палітыкі», разглядаем кэмпдэвідскія пагадненні, калі б аўдыторыя была, напрыклад, як у нас, асабліва гістарычная, то дыялог б прыняў вядомы і звыклы нам кірунак. А тут у рамках аўдыторыі каго толькі не сустрэнеш: палітолагі казыраюць тэорыяй, гісторыкі на пару з географамі – лічбамі і імёнамі, журналісты ўздываюць пытанні грамадскай думкі, а эканамісты падлічваюць страты.

– *І як заўсёды напрыканцы пару пытанняў, якія тычацца тваіх інтарэсаў і пераваг. Чаму ты аддаеш перавагу ў літаратуры?*

– Не магу канкрэтна назваць аўтара і твор, перавагі мяняюцца без прыпынку. Летам спрабавала адолець І. Канта, аднак не дарасла штосьці. Не люблю дэтэктывы, хоць люблю Агату Крысці. Была пад мацнейшым уражаннем ад А. Камю «Чума», але ў той жа час без энтузіязму прачытала «Шчаслівую смерць». Банальна, але падабаецца Ф. Дастаеўскі, таму што да сэнсу дахаджу праз вельмі доўгі час пасля чытання. Яшчэ ўсё залежыць ад месца і часу. Калі вывучалі гісторыю Сярэднявечча, заклёбваючыся чытала «Праклятыя каралі» Морыса Дрюона, у Чэхіі кайфавала ад «Прыгодаў бравага салдата Швейка», а пры вывучэнні гісторыі Беларусі – ад мемуараў А. Чартарыйскага. Цяпер у працэсе «Ціхі Дон» і «Траекторыя краба». А наогул, люблю, як бы гэта ненармальна не гучала, чытаць, што называецца, манаграфіі.

– *Ці ёсць у цябе любімыя цытаты?*

– «Ты, вядома, можаш вучыцца, старацца, а працаваць усё роўна будзеш у Хойніках» (тата Валерый Францавіч).

– *Зусім нядаўна прыйшлі першакурснікі! Што б ты пажадала і параіла новаму пакаленню?*

– Рызыкуйце, дзеля заповітных мараў і жаданняў, дзейнічайце, выкарыстоўвайце кожную хвіліну як унікальную магчымасць, вывучайце ўсё на свеце і піце шмат вады!

З поўнай версіяй можна будзе азнаёміцца ў нашай суполке "УКантакце".

Лугіна Яўгенія

На каго з выкладчыкаў вы марыце стаць падобнымі?

Ні для каго ні сакрэт, што на гістфаку многа цудоўных выкладчыкаў, якія могуць быць прыкладам для сваіх навучэнцаў, таму "Ніка" запыталася ў студэнтаў: на каго з выкладчыкаў яны б хацелі быць падобнымі ці нават на месцы каго з іх жадалі бы апынуцца.

Ляцко Марта, 1 курс: Для мяне самы цікавы выкладчык - Гедымін Ларыса Анатольеўна. Я нават уявіць сабе не магла, што ёсць такія цудоўныя выкладчыкі. Час на яе занятках ляціць незаўважна, пара праходзіць весела і не ў пустую. Мне вельмі падабаецца яе спосаб выкладання - любое правіла беларускай мовы можна асацыяваць з рэальнай, жыццёвай сітуацыяй. Ларыса Анатольеўна лёгка знаходзіць агульную мову са студэнтамі і дорыць нам свой пазітыў. З выкладчыкаў - гісторыкаў больш за ўсё падабаецца Махоўская Ірына Станіславаўна. Яна вельмі прыязная і жыццядасная. Гэта мне ў ёй і падабаецца.

Шабар Маргарыта, 2 курс: Напэўна Ігар Арэставіч Бўтухоў. Ён вельмі яскравы, эмацыйны, у яго своеасаблівы метады працы з аўдыторыяй, умее трымаць на сабе ўвагу. Гэтаму можна ў яго павучыцца.

Паршанкоў Аляксандр, 2 курс: Я б хацеў пабываць на месцы Ларысы Анатольеўны Гедымін. Яна незвычайна добрая, яе лекцыі заснаваны на злучэнні ўніверсітэцкіх навыкаў і лепшых школьных традыцый. Сюды ж дадаецца добрае пачуццё гумару і ўменне валодаць аўдыторыяй. Адным словам - яна выдатны чалавек. А яшчэ мне вельмі імпануе Святлана Леанідаўна Лугаўцова - яе лекцыі, наогул, лічу стандартам - вельмі высокая якасць. Што мне ў ёй яшчэ падабаецца, дык гэта здаровы сэнс і ўменне праводзіць паралелі з іншымі эпохамі, дзякуючы ёй гісторыя Расіі мае твар, ажывае.

Макоўская Яна, 3 курс: Я бы хацела быць падобнай да Томашавай Інны Рыгораўны. Мне падабаецца яе сапраўднае захапленне і цікавасць прадметам, здольнасць распавесці матэрыял проста і зразумела, выклікаць цікавасць у студэнтаў да тэмы, перадаць, захапіць слухача сваімі эмоцыямі.

Лучыновіч Віталь, 4 курс: Мне падабаецца Бяляўскі Аляксандр Міхайлавіч. Па-першае, яго курсы даволі цікавыя і шматгранныя, Аляксандр

Міхайлавіч заўсёды дае ідэі для разважання і рэкамендуе цікавую літаратуру. Па-другое, ён прыхільнік актыўнага вобраза жыцця, заўсёды бачу яго на культурна-масавых мерапрыемствах БДУ, што вельмі прыемна.

Гайдук Ігар, 2 курс: Менькоўскі Вячаслаў Іванавіч. Вельмі адукаваны, інтэлігентны чалавек, які выдатна чытае лекцыі па гісторыі Расіі.

Казак Лізавета, 4 курс: У прыярытэце ў мяне Вольга Васільеўна Гарбачова. Яна мой навучальны кіраўнік, і я знаёма з ёй не толькі з боку навучальнага працэсу (на парах), але і ведаю яе як добрага чалавека, які будзе стаяць гарой за свайго падапечнага. Яна ставіцца да кожнага ўважліва, ветліва. Яе спосаб выкладаць радуе, лекцыі праходзяць на зразумелай мове, і на экзамене заўсёды ўсё ўспамінаеш. Яна інтарэсна як асоба. З ёй цікава мець зносіны, можна размаўляць гадзінамі, яе кругагляд здзіўляе. Да таго яна яшчэ не адстае ад сучаснасці.

Дубатоўка Марына, 3 курс: Я бы хацела быць падобнай да Паддубскай Алены Фёдараўны, бо яна прыгожая, разумная, з пачуццём гумару. І беларускамоўная.

Дзядкоў Віктар, 4 курс: Бясспрэчна да Калба Яўгена Георгіевіча. Мне падабаюцца яго лекцыі і семінары, яны спалучаюць у сабе ўсе элементы: ад гумару і мяккасці, да неабходнай сухасці і строгаці.

Да таго ж мне падабаецца яго ідэальна вытрыманы вобраз (я зараз аб знешнім выглядзе), што, на жаль, рэдка можна сустрэць сярод выкладчыкаў. На такога, амаль ідэальнага, без дысбалансу, выкладчыка я б жадаў быць падобным.

Есько Яўгенія, 3 курс: Я бы хацела быць такім чалавекам, як Фядосік Віктар Анатольевіч. Ён вельмі цікавы, адукаваны чалавек, якога хочацца слухаць. А галоўнае - добры. Вучоны з вялікай літары.

Дзям'яновіч Юрый, 3 курс: На нашым факультэце працуе мноства выкладчыкаў, з большасцю я, на жаль, не знаёмы, але з тых, каго ведаю, каго чуў і хто чытаў, мяне найбольш захапілі Груша Аляксандр Іванавіч і Каун Сяргей Барысавіч. Іх здаровы сэнс, энтузіязм, валоданне прадметам, нязменны інтарэс і да выкладання, і да вывучэння сваіх дысцыплін, у якіх яны прызнаныя майстры, не могуць не выклікаць у мяне вялікага здзіўлення і белай зайздрасці нават і зараз, ужо праз столькі часу пасля завяршэння іх лекцыйных курсаў у першай групе.

Епіхаў Ілля, 3 курс: Магчыма да Малюгіна Алега Іванавіча. Ён добра спалучае і сучасныя метады

выкладання (прэзентацыя) і чытанне лекцыі.

Кавальчук Ігар, 4 курс: Я б хацеў апынуцца на месцы Юрыя Андрэевіча Блашкова. Гэты выкладчык да ўсіх ставіцца станоўча, заўсёды ўсміхаецца, ніколі нікому не скажа дрэннага слова. Заўсёды вітаецца са студэнтамі, увогуле вельмі добры чалавек. Яшчэ мне падабаецца Красулін Яўген Аляксандравіч. Ён шмат падарожнічае, арганізоўвае для студэнтаў паездку ў Італію. А яшчэ ён добра разбіраецца ў палітыцы і гісторыі ў цэлым.

Гайчук Юлія, 3 курс: Козік Любоў Антонаўна. Цудоўна валодае сваім прадметам, велізарнае жаданне навучыць студэнта ўсяму, што яна ведае сама. Укладвае душу ў справу. Сядзець на лекцыях адно задавальненне, акрамя асноўнага матэрыялу распавядае шмат цікавых, карысных рэчаў.

Горгун Леанід, 2 курс: Мне на розум адразу прыходзіць Аляксей Уладзіміравіч Казленка. У мяне на першым курсе ён выкладаў усеагульную гісторыю (семінары). Мне падабаецца яго бачанне гісторыі, яго светапогляд. Такая скептычнасць яму дапамагае глядзець на многія рэчы аб'ектыўна. Здаралася, задасць нам пытанне і сядзіць, слухае, усміхаецца, і, выслухаўшы нашы адказы, проста разносіць іх у прах. Расказа ўсё вельмі цікава і растлумачыць вельмі ясна і граматычна. І ты разумееш, што гісторыю ты не ведаеш... Проста бачыш усё стэрэатыпна, занадта аднабакова, усё абагульняючы. Безумоўна, слухаць яго аповеды і разважанні было вельмі пазнавальна і цікава. Ён вельмі харызматычны і камунікабельны. Дзякуючы яму ў мяне з'явілася цікавасць да старажытнага свету і сярэдніх вякоў. Шкада, што выкладаў ён у нас усяго адзін семестр.

Дубоўская Юлія, 3 курс: Калі я была першакурсніцай, адзін з самых цікавых прадметаў для мяне быў курс ВАВ у кантэксце Другой сусветнай. І гэта цалкам была заслуга Галіны Аляксандраўны Болсун, якая завалодала маёй увагай цалкам. Чалавек, які пакідае толькі станоўчы эфект, вучоны, які, чытаючы лекцыі па вайне, не страціў увагі аўдыторыі. Адукаваная, вясёлая, абаяльная, прыгожая. Моцны аўтарытэт для студэнтаў.

Пецюкевіч Таццяна
Алексеюк Дар'я

Не толькі вучыцца, але і свет паглядзець

У апошнія гады ўсё больш і больш студэнтаў гістарычнага факультэта БДУ праходзяць стажыроўку за мяжой. Мінулы семестр наша студэнтка Ганна Блізнюк спрабавала свае сілы ў Брэменскім універсітэце ў Германіі. Шматлікімі эмоцыямі і уражаннем яна дзеліцца з нашымі чытачамі.

- Што заахваціла цябе паспрабаваць сілы ў замежным універсітэце?

- Аб міжнародных адукацыйных праграмах, у прыватнасці аб праграме Erasmus, удзельніцай якой я і была, даведалася, калі была ў 9 класе. З тых часоў і з'явілася жаданне паспрабаваць. Скажу адразу, што я ніколі не гарэла жаданнем атрымліваць вышэйшую адукацыю за мяжой, аднак заўсёды хацела з'ездзіць на стажыроўку ў іншыя ўніверсітэты. Напэўна, самым цікавым было для мяне паглядзець, як там усё адбываецца, убачыць гэта ўжывую. Таму, калі прыйшло запрашэнне з брэменскага ўніверсітэта, я прыняла рашэнне літаральна за некалькі гадзін.

- Чым, на твой погляд, адрозніваецца адукацыйны працэс у Германіі і Беларусі?

- Адрозненню вельмі шмат. Галоўнае – наяўнасць акадэмічнай свабоды. Кожны студэнт выбірае тыя прадметы і тэмы для вывучэння, якія яго больш прыцягваюць, вядома, у рамках абранай спецыяльнасці. Ён можа самастойна будаваць свой графік. Галоўная мэта студэнтаў – набраць пэўную колькасць балаў (крэдытаў) за ўвесь перыяд навучання. Гэтыя балы яны атрымліваюць за экзаменацыйныя работы, у залежнасці ад ступені складанасці, можна атрымаць ад 3 да 9 крэдытаў. Але экзамены – гэта не білеты, а індывідуальная праца студэнта на тэму, якая яму больш цікавая ў рамках яго курсу. Можна гэта, напэўна, параўнаць з нашымі курсавымі работамі, толькі там усё нашмат складаней з антыплагіатам. Там усё строга. Ну, адрозненне, вядома, і ў тым, што ніхто не адзначае на занятках. Студэнты самі зацікаўлены ў тым, каб наведваць лекцыі ці семінары. Яны самі пабудавалі свой графік. Па сутнасці, студэнты не падладжваюцца пад вучобу, а вучоба пад іх.

- Які, на твой погляд, тыповы студэнт заходнеўрапейскага ўніверсітэта?

- Напэўна, еўрапейскі студэнт – гэта ў першую чаргу чалавек, які зацікаўлены ў сваёй будучыні. Калі ў нас у 20-21 год маладыя людзі ўжо становяцца спецыялістамі з вышэйшай адукацыяй, то ў Еўропе ў гэты час толькі пачынаюць вучыцца. Пасля школы практычна ніхто адразу не паступае, яны ездзяць на сацыяльныя практыкі, глядзяць, што ім больш цікава, і ў выніку выбіраюць сваё месца. Таму яны ўжо дакладна ведаюць, чаго хочуць у жыцці.

- Ці былі ў цябе моўныя праблемы?

- Калі пачаліся заняткі, то на першых парах было не зусім лёгка. Усё ж такі, тая бытавая мова, якую мы вучым у школе, на курсах, ва ўніверсітэце – гэта адно, а вось прафесійная лексіка – гэта зусім іншае. Мае дысцыпліны былі звязаныя з палітычнай навукай, а там дастаткова шмат тэрмінаў. Таму першы месяц прыйшлося складаней, пакуль не вывучыла асноўныя паняцці. Ну, а ў плане зносін праблем не было. Практычна кожны ў Германіі гаворыць на

англійскай, а калі вельмі пастарацца, то можна і рускамоўных знайсці, іх таксама не мала.

- Ці была ў цябе стыпендыя?

- Так, стыпендыя была. Для нашых студэнтаў яна здасца проста завоблачнай – 800 еўра ў месяц, але па нямецкіх мерках, гэтага дастаткова, але без асаблівых вынаходстваў. З гэтай стыпендыі кожны месяц я плаціла 100 еўра за страхоўку, каля 40 еўра – студэнцкі ўзнос (сюды ўваходзіць і праязны на ўвесь гарадскі транспарт і міжгароднія цягнікі ў радыусе 200 км), 280 еўра – інтэрнат, 15 еўра – падатак на інтэрнэт і тэлебачанне. На харчаванне і іншыя выдаткі заставалася каля 300 еўра. Мне гэтага было дастаткова.

- Якія ў цябе былі жыллёвыя ўмовы?

- Я жыла ў інтэрнаце, аднак атрымаць яго прыезджым студэнтам не так проста. Кіраўніцтва проста не хоча здаваць пакоі на адзін семестр, значна зручней адразу на 5 гадоў. Але ўсё ж мне ўдалося, чаму я была рада. Мой інтэрнат быў кватэрнага тыпу, разлічаны на 1-2 чалавекі. Я жыла ў аднамесным блоку, з асабістай маленькай кухняй, ваннай і паштовай скрыняй. Агульнымі для студэнтаў была пральня, party-room. Для кожнага студэнта таксама прадугледжана парковачнае месца для аўтамабіля і ровара.

- Як ты бавіла свой вольны час?

- У вольны час я ў асноўным падарожнічала. Па вечарах для студэнтаў арганізавалі розныя мерапрыемствы: дыскатэкі, фестывалі, экскурсіі. Там можна было пагутарыць з мясцовымі студэнтамі і з тымі, хто таксама прыехаў на стажыроўку. Кожны дзень адбывалася нешта новае. Усе гэтыя 5 месяцаў былі неверагодна цікавымі, захапляльнымі і карыснымі.

Мы спадзяемся, што імпэт Ганны Блізнюк да адкрыцця чагосьці новага будзе прыкладам для іншых студэнтаў!

Козел Сяргей

Чешские друзья снова в БГУ

С началом учебного года исторический факультет уже второй раз открыл двери и для студентов Западно-чешского университета, которые приехали на месячную стажировку в Белорусский государственный университет. Несмотря на то, что учебный год в чешских вузах начинается лишь с 1 октября, 6 студентов Философского факультета партнерского чешского университета начали учебу в БГУ одновременно с белорусскими студентами, прилетев через Прагу из Пльзень 1 сентября.

В этом году группа состояла из четырех магистранток кафедры антропологии - Анны Матушниковой, Яны Брабцовой, Барборы Горачковой и Катержины Новаковой, которые впервые оказались в Восточной Европе. Еще один студент последнего курса бакалавриата Давид Пергл пишет сейчас дипломную работу, посвященную историческим процессам формирования белорусской идентичности и много времени провел в Национальной библиотеке в Минске. В составе группы был и студент кафедры политологии ЗЧУ, Томаш Витек, который уже был до этого в российских столицах.

С самого начала чешские гости были открыты всему новому, и в то же время оказались приятно удивлены, что Минск такой же дружелюбный и современный, и в этом плане мало отличается от других европейских городов. Университетская жизнь также оказалась во многом похожей на чешские реалии. Стажеры каждый день посещали занятия русского языка, а в городском ландшафте ловили белорусские

названия и фразы. Кроме этого, они посещали другие занятия на историческом факультете, которые позволяли лучше узнать историю Беларуси, формирование ее идентичности, национальное развитие в сравнительном контексте центральноевропейских стран.

Хорошая сентябрьская погода способствовала и активному отдыху. Для чехов весьма важно заполнять свое свободное время с пользой и интересом: путешествовать по своей стране, ездить в выходные за город, заниматься спортом. Так в первые выходные группа вместе с куратором, доцентом кафедры истории южных и западных славян В.В. Репиным съездила ночными поездами в Брест, где насладились теплой атмосферой южного белорусского города и посетила многочисленные музеи, в том числе мемориальный комплекс Брестская крепость. Путешествие ночным поездом стало настоящим антропологическим приключением для чешских студентов. В другие выходные они посетили разнообразные фестивали, проходившие в Минске, съездили в Мирский замок и на Минское море.

Уезжая, чешские друзья увозят добрые воспоминания и надеются на встречу с белорусскими студентами весной уже в Западно-чешском университете.

Так, сотрудничество между Кафедрой антропологии Западно-чешского университета и Историческим факультетом БГУ вышло на новый, пятый годовой цикл, и впереди ждут новые горизонты.

Перш за ўсё, віншую ўсіх з пачаткам новага навучальнага года! Спадзяюся, ён нікога не расчаруе, а прынясе толькі станоўчыя эмоцыі і высокія адзнакі ў залікоўку. Як і раней наша рэдакцыя кожны месяц будзе асвятляць важныя падзеі, размаўляць з выкладчыкамі і студэнтамі, цікавіцца Вашым меркаваннем па розных пытаннях. Кожны дзень мы стараемся зрабіць газету

лепш! У нас вельмі шмат цікавых ідэй, якія паступова будуць рэалізоўвацца на старонках "Нікі". Будзе значна прасцей, калі вы будзеце нам дапамагаць. Выказвайце сваё меркаванне, задавайце пытанні, удзельнічайце ў конкурсах і прапаноўвайце свае ідэі. Зваротная сувязь з чытачом - залог паспяховага развіцця любой газеты!

Каменскі Ігар
Галоўны рэдактар

Шаноўныя першакурснікі! Вы адкрылі новую старонку ў сваім жыцці - гістарычны факультэт. Гады навучання ў нашай альма-матар будуць незабыўнымі і лепшымі, дзякуючы цудоўным выкладчыкам і студэнтам. Хочацца пажадаць Вам навукавай і творчай актыўнасці, рэалізацыі сваіх праектаў, новых ведаў. У добры шлях!

Артур Кандраценка
Старшыня Савета па якасці адукацыі БДУ

Дарагія першакурснікі! Жадаю вам поспехаў, нястрыманага вяселля, новых ведаў, лёгкіх іспытаў і паболей аўтаматаў, правесці гэтыя 4 гады так, каб засталіся прыемнымі ўспаміны на ўсё жыццё, а ў выніку атрымаць сапраўды тое, дзеля чаго вы прыйшлі на лепшы факультэт.

Ганна Блізнюк
Старшыня Прафсаюза гістарычнага факультэта БДУ

Віншую першакурснікаў з тым, што ў іх жыцці пачалася новая пара - студэнцтва. Я жадаю, каб гэтая пара была запоўненая толькі яркімі момантамі і пазітыўнымі эмоцыямі. Не губляйце часу дарма, ён ляціць незаўважна, так што атрымлівайце асалоду ад кожнага дня на гістаку.

Крысціна Араліна
Старшыня Студэнцкага саюза гістарычнага факультэта БДУ

Дарагія першакурснікі, сардэчна запрашаем у нашу шумную гістарычную сям'ю. Жадаю вам знайсці на гістарычным факультэце верных сяброў, атрымліваць задавальненне ад вучобы, лёгкіх сесій і абарон курсаў. Галоўнае, каб вы знайшлі тут свой шлях, справу, якой прысвеціце сваё жыццё і якое будзе прыносіць вам радасць.

Дар'я Карэтка
Старшыня Савета па якасці адукацыі гістарычнага факультэта БДУ

Універсітэт - гэта месца, куды мы ўсе прыходзім за ведамі. А ведамы мы атрымліваем з дапамогай зносін з выкладчыкамі. І каб гэта размова адбылася, і была прадуктыўнай і прыемнай, трэба пачаць з малога - пачаць вітацца. На жаль, вельмі часта студэнты, саромеюцца зрабіць гэты крок першымі, баяцца, ці наадварот лічаць сябе занадта важнымі для такога. І тады няма ўзаемнай павагі. А хадзіць на заняткі - гэта значыць паважаць не толькі выкладчыка, але і сябе!

Мацвей Механошын
Старшыня савета стараст гістарычнага факультэта БДУ

Па-першае, хацелася б павіншаваць першакурснікаў з тым, што яны сталі студэнтамі гістарычнага факультэта БДУ. А таксама пажадаць поспехаў у вучобе, плённай працы ў студэнцкіх арганізацыях, знайсці сваё месца ў жыцці, вызначыць свае мэты і погляды, і ніколі ім не змяняць!

Кірыл Шыбут
Сакратар БРСМ гістарычнага факультэта БДУ

Спадзяемся, Вам спадабалася.

Вы можаце дапамагчы мне, дасылаючы свае назіранні за выкладчыкамі і студэнтамі на маю электронную скрыню:

klio.istfak@mail.ru

Дзякуй за ўвагу!

Студэнцкая газета гістарычнага факультэта БДУ

Адрас рэдакцыі:

г. Мінск, вул. Чырвонаармейская, 6.

Тэл. +375447248730

E-mail: nika.hist@gmail.com

Web: <http://www.hist.bsu.by/studentam/sovet-pokachestvu-obrazovaniya/gazeta-qnikaq.html>

Суполка "УКантакце": http://vk.com/public_nika

Галоўны рэдактар:
Ігар КАМЕНСКІ
Дызайн і верстка:
Іван ПРЫСТАЎКА

Карэктары:
Козел Сяргей
Аляксеюк Дар'я
Яўген Бодрыкаў
Марына Дубатоўка

Заснавальнік: Студэнцкі Савет па якасці адукацыі гістарычнага факультэта БДУ

Распаўсюджваецца на правах
унутранага карыстання
(бескаштоўна)

Меркаванні аўтараў могуць
не супадаць з пазіцыяй
рэдактараў.